

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Tomáše Foltase a soudců Jitky Zavřelové a Jana Kratochvíla v právní věci žalobkyně: **L. Z.**, zastoupená Mgr. Bc. Filipem Schmidtem, LL.M., advokátem se sídlem Španělská 770/2, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 2. 2025, čj. OAM-275/ZA-ZA11-P10-2024, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4. 12. 2025, čj. 2 Az 10/2025-47.

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] V záhlaví označeným rozhodnutím žalovaný neudělil žalobkyni mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o azylu“).

[2] Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného žalobou, kterou Městský soud v Praze v záhlaví označeným rozsudkem zamítl. Rozsudek městského soudu (stejně jako všechna dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu) je v plném znění dostupný na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost odkazuje.

[3] Rozsudek městského soudu napadla žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) kasační stížností. Předně poukázala na nepřezkoumatelnost rozsudku z důvodu, že se městský soud dostatečně nevypořádal se vznesenou žalobní argumentací. V dalším okruhu námitek dovozovala nedostatečně zjištěný skutkový stav věci zejména pak stran dostupnosti léčiv, které potřebuje pro léčbu svých onemocnění. Ve třetím okruhu námitek vyjádřila nesouhlas s právním posouzením. Městský soud provedl nesprávné posouzení rizika pronásledování

dle § 12 zákona o azylu a vážné újmy ve smyslu § 14a téhož zákona. Nesprávně byl posouzen i zásah rozhodnutí žalovaného do stěžovatelčina soukromého a rodinného života. Stěžovatelka akcentovala, že pokud jí nebude udělena mezinárodní, resp. doplňková ochrana a ona bude donucena k návratu do země původu, nebude moci realizovat svůj partnerský vztah na území České republiky. Poukázala i na to, že za dobu jejího pobytu na území České republiky se do české společnosti plně integrovala. Z uvedených důvodů navrhla, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu a rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Současně navrhla, aby jí Nejvyšší správní soud přiznal náhradu nákladů řízení.

[4] Žalovaný neshledal kasační námitky důvodnými. Podle jeho názoru odpovídá postup žalovaného i městského soudu zákonu. Navrhl proto, aby Nejvyšší správní soud podanou kasační stížnost zamítl.

II. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[5] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval tím, zda je kasační stížnost přijatelná. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. totiž platí, že rozhodoval-li před krajským soudem o věci specializovaný samosoudce a kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud jako nepřijatelnou. Soud přijme kasační stížnost k věcnému přezkumu pouze v případě rozpoznatelného dopadu řešené právní otázky nad rámec konkrétního případu, a to i) z důvodu neexistence, nejednotnosti nebo potřeby překonání judikatury, nebo ii) v případě zásadního pochybení krajského soudu (usnesení NSS ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39).

[6] Žádný z těchto případů není dán. Kasační stížnost je proto nepřijatelná.

[7] Stěžovatelka namítala, že rozsudek městského soudu je nepřezkoumatelný. Podle ustálené judikatury platí, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný, jak uvážil o zásadních a pro danou věc podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje pro věc zásadní argumentaci účastníků řízení za mylnou (nálezy ÚS ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, nebo rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Azs 47/2003-130, č. 244/2004 Sb. NSS, ze dne 29. 7. 2004, čj. 4 As 5/2003-52, či ze dne 1. 6. 2005, čj. 2 Azs 391/2004-62).

[8] Vymezeným požadavkům městský soud dostál. Z odůvodnění rozsudku je zřejmé, z jakého skutkového stavu vyšel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil. Městský soud dostatečně zdůvodnil, proč neshledal na podkladě žalobní argumentace důvod ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Vypořádal se i s nosnou žalobní argumentací, vč. argumentace poukazující na nemožnost léčby stěžovatelčiných onemocnění v domovské zemi (rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003-75, ze dne 31. 1. 2008, čj. 4 Azs 94/2007-107, ze dne 21. 8. 2008, čj. 7 As 28/2008-76, usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 18. 2. 2008, čj. 7 Afs 212/2006-74). Z důvodu, že stěžovatelka v žalobě nepoukazovala na nedostupnost léku X v Ruské federaci, resp. v rámci řízení o žalobě neuvedla odkaz na internetové stránky stran léčby X, nelze

pokračování

městskému soudu vytýkat, že se takovou argumentací nezabýval. Uvedené je přitom rozhodné i z hlediska přípustnosti jejího věcného projednání kasačním soudem (§ 109 odst. 5 s. ř. s. a rozsudek NSS ze dne 22. 1. 2026, čj. 6 Azs 114/2025-35, bod 19). Zároveň dle Nejvyššího správního soudu nejde o tak zásadní informace, které by vyžadovaly výjimečně prolomit aplikovatelnost § 109 odst. 5 s. ř. s. (a contrario nálezný Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 3997/19 ze dne 19. 5. 2020). Lze dodat, že dle tvrzení samotné stěžovatelky lék X užívala již od května 2024, stěžovatelce tudíž nic nebránilo uvedenou skutečnost vznést již jak v řízení před žalovaným, tak v řízení před městským soudem.

[9] Důvod k přijetí kasační stížnosti k věcnému přezkumu neshledal Nejvyšší správní soud ani na základě námitek poukazujících na nedostatečně zjištěný skutkový stav. V tomto ohledu připadá v úvahu – jako důvod k přijetí kasační stížnosti k věcnému přezkumu – toliko hrubé pochybení krajského (městského) soudu [rozsudky NSS ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, ze dne 1. 3. 2017, čj. 6 As 256/2016-79 (bod 21), ze dne 13. 5. 2020, čj. 6 Afs 7/2020-52 (bod 23), či usnesení NSS ze dne 11. 8. 2023, čj. 8 As 120/2022-28 (bod 9), ze dne 24. 4. 2019, čj. 2 Az 301/2018-37 (bod 12), ze dne 11. 3. 2020, čj. 2 Azs 279/2019-45 (bod 16), atp.]. Takové pochybení Nejvyšší správní soud neshledal. S ohledem na obsah správního spisu lze souhlasit s městským soudem, že závěry žalovaného v něm mají plnou oporu. Ten obsahuje i podklady, na základě kterých bylo lze posoudit možnosti léčby stěžovatelky v zemi původu. Ve spisu je založen mj. dokument „Informace OAMP – Ruská federace – Zdravotní péče, Dostupnost léčby X“ ze dne 20. 12. 2024, jehož obsah vychází z metodik Agentury Evropské unie pro azyl (EUAA), konkrétně z projektu MedCOI, zaměřené na informace o domovských státech žadatelů co do dostupnosti zdravotní péče. Městský soud dostatečně vysvětlil i to, proč neshledal stěžovatelkou předložené dokumenty relevantní, resp. věrohodné (bod 43 a násl. rozsudku městského soudu).

[10] Přijatelnost kasační stížnosti Nejvyšší správní soud neshledal ani s ohledem na kasační argumentaci dovolávající se naplnění stížního důvodu dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Důvody vznesené stěžovatelkou posoudil městský soud v souladu s konstantní judikaturou.

[11] Stran tvrzených důvodů dle § 12 písm. b) zákona o azylu a § 14a téhož zákona správně poukázal na to, že konstantní judikatura stojí na zásadě potenciality pronásledování, resp. skutečné hrozby vážné újmy (rozsudky NSS ze dne 31. 1. 2008, čj. 4 Azs 47/2007-60, ze dne 26. 3. 2008, čj. 2 Azs 71/2006-82, ze dne 9. 6. 2008, čj. 5 Azs 18/2008-83, ze dne 13. 8. 2010, čj. 4 Azs 11/2010-112, ze dne 31. 1. 2020, čj. 5 Azs 105/2018-46, atp.). Městský soud na podkladě správního spisu neshledal, že by bylo přiměřeně pravděpodobné, že by stěžovatelka byla v případě návratu do Ruska pronásledována ve smyslu shora označených ustanovení zákona o azylu. V tomto ohledu připomněl, že od prvního vstupu na území České republiky se do Ruska několikrát vrátila, přičemž ani jednou nečelila problémům spojeným s pobytem na území České republiky. Byť se na území Evropské unie účastnila několika demonstrací, nepatří mezi známé aktivisty, novináře, bloggery, lidi mající vliv na veřejné mínění v Rusku apod., tj. mezi zvlášť ohroženou skupinu lidí, u nichž by bylo lze s ohledem na informace o Ruské federaci důvodně předpokládat, že by mohli být v případě návratu do Ruska ze strany ruských státních orgánů pronásledováni, či vystaveni nebezpečí vážné újmy. Uvedené hodnocení odpovídá východiskům ustálené judikatury (rozsudek NSS ze dne 22. 3. 2023, čj. 5 Azs 24/2023-23, či usnesení NSS ze dne 14. 2. 2024, čj. 7 Azs 274/2023-44, ze dne 10. 7. 2024, čj. 1 Azs 66/2024-34, atp.). V souladu s judikaturou nahlížel městský soud i na tvrzenou online aktivitu stěžovatelky na sociálních sítích (rozsudek NSS ze dne

25. 7. 2005, čj. 5 Azs 116/2005-58, ze dne 30. 9. 2008, čj. 5 Azs 66/2008-70, atp.). Obsahu spisu odpovídá i závěr městského soudu, že stěžovatelka nedoložila přesný obsah příspěvků, které měla, dle svého tvrzení, na sociálních sítích zveřejňovat, a nadto na sociálních sítích nevystupovala pod vlastním jménem, což dále snižuje míru pravděpodobnosti pronásledování v zemi původu.

[12] V souladu s judikaturou nahlížel městský soud i na tvrzené zdravotní obtíže. Ze zpráv založených ve správním spisu vyplývá, že jak X, tak i X lze léčit v domovské zemi stěžovatelky. Ani nižší úroveň zdravotní péče, popř. horší obstaratelnost některých léků, neznamená nutnost udělení doplňkové ochrany. Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 8. 2018, čj. 6 Azs 98/2018-22, by nižší úroveň zdravotnictví v zemi původu mohla být důvodem pro přiznání doplňkové ochrany toliko v případě, že by vedla k takovému zacházení s vážně nemocným, které by bylo možné označit za mučení nebo nelidské či ponižující zacházení. To ve světle judikatury Evropského soudu pro lidská práva mohou být pouze velmi výjimečné případy, např. situace vážně nemocné osoby, u které by nedostatek vhodné péče či přístupu k ní představoval riziko skutečného nebezpečí vážného, rychlého a nevratného zhoršení jejího zdravotního stavu vedoucího k intenzivnímu utrpení nebo výraznému snížení předpokládané délky života (rozsudek velkého senátu ze dne 13. 12. 2016, stížnost č. 41738/10, *Paposhvili* proti Belgii; rozsudky NSS ze dne 18. 10. 2005, čj. 3 Azs 226/2005-68, či ze dne 26. 7. 2007, čj. 2 Azs 30/2007-69).

[13] Oporu v judikatuře mají i závěry městského soudu stran zásahu rozhodnutí žalovaného do stěžovatelčina soukromého a rodinného života. V tomto ohledu stěžovatelka poukazovala na délku pobytu na území České republiky, míru integrace do české společnosti, sociální zázemí a dále na existenci (rozvíjejícího se) partnerského vztahu na území České republiky. Namítla, že pokud jí nebude udělena mezinárodní, příp. doplňková ochrana a ona bude donucena k návratu do Ruska, bude do jejího soukromého a rodinného života nepřiměřeně zasazeno (zejména pak z hlediska partnerského vztahu). Městský soud v tomto ohledu správně odkázal na usnesení ze dne 15. 2. 2024, čj. 7 Azs 186/2022-55, v němž rozšířený senát Nejvyššího správního soudu konstatoval, že „*podstatou mezinárodní ochrany je ochrana před nelidským či ponižujícím zacházením nebo vážnou újmu v zemi původu žadatele. Doplňková ochrana proto míří na tzv. extrateritoriální situace, tj. na ochranu před újmou hrozící ve státě původu a následným pobytem v takovém státě, nikoli před újmou hrozící v hostitelském státě*“ (bod 43). S poukazem na označené usnesení městský soud dovodil, že stěžovatelčina žalobní námitka akcentující zásah rozhodnutí žalovaného do jejího soukromého a rodinného života není důvodnou, což platí i ve vztahu ke stěžovatelčině poukazu na čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Uvedené posouzení odpovídá i závěrům aktuální judikatury [usnesení NSS ze dne 17. 7. 2025, čj. 5 Azs 58/2021-31 (bod 22 a násl.), ze dne 12. 8. 2025, čj. 8 Azs 163/2024-56 (bod 22), ze dne 30. 10. 2025, čj. 9 Azs 154/2025-31 (bod 13), či, usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 27. 2. 2024, čj. 5 Azs 200/2021-62, bod 25].

[14] Z hlediska celkového kontextu věci nelze nezmínit ani to, že stěžovatelka podala žádost o mezinárodní ochranu až po několika letech pobytu na území České republiky, a to v návaznosti na neprodloužení jejího dosavadního pobytového oprávnění. Podání žádosti o mezinárodní ochranu za této situace lze považovat za snahu o legalizaci pobytu, která však není azylově relevantní (rozsudky NSS ze dne 14. 10. 2019, čj. 3 Azs 144/2018-24, ze dne 9. 1. 2020, čj. 5 Azs 199/2019-27, ze dne 25. 1. 2024, čj. 5 Azs 257/2023-50, atp.).

pokračování

III. Závěr a náklady řízení

[15] Nejvyšší správní soud uzavírá, že v daném případě neshledal kasační stížnost přijatelnou, neboť svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky, a proto ji podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[16] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle úspěchu ve věci v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (bod 53 usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 25. 3. 2021, čj. 8 As 287/2020-33). Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti svědčilo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 31. března 2026

Tomáš Foltas
předseda senátu